

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2014, č. j. MV-102073-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 8. 2014, č. j. MV-102073-3/SO-2013, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Radima Strnada do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 6. 2013, č. j. OAM-1337-6/TP-2012 (MV-72505-1/OAM-2013). Tímto

rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil správní řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterou podal žalobce dne 27. 1. 2012, neboť žalobce nebyl oprávněn podat žádost na území.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce podal dne 27. 1. 2012 u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle ust. § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) s platností ode dne 21. 11. 2011 do 18. 5. 2012. Z evidencí žalovaný zjistil, že Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011-47, odmítl kasační stížnost, kterou žalobce napadl rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 27. 1. 2012, z čehož vyplývá, že žalobci zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dnem 27. 1. 2012. Dále žalovaný zjistil, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 31. 1. 2012 do 13. 2. 2012. Na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nepobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza ani na základě výjezdního příkazu. Skutečnost, že žalobce v době podání žádosti nepobýval na území na základě žádného pobytového oprávnění, brání věcnému projednání žádosti, a řízení o žádosti bylo nutné zastavit.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce v žalobě navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Předně se neztotožnil s právním názorem správních orgánů, že žádost o povolení k trvalému pobytu podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobce považuje za nesporné, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána dne 27. 1. 2012, že téhož dne nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu a že stejným dnem skončila platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Podle právní teorie však platí, že zaniká-li právo v určitý den, pak se jeho zánik váže ke konci dne, tj. k 24:00 hod. Jestliže tedy platnost víza skončila nabytím právní moci usnesení soudu, pak toto vízum zaniklo dne 27. 1. 2012 k 24:00 hod. a po celý tento den žalobce pobýval na území České republiky oprávněně na základě tohoto víza. Názor žalovaného, že žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nepobýval na území na základě dlouhodobého víza ani na základě výjezdního příkazu, proto žalobce považuje za nesprávný. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s tím, k jakému momentu žalobci zaniklo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu.

[4] Za nesprávnou považuje žalobce i argumentaci správního orgánu prvního stupně, že i v případě, že by žalobce podal žádost v době, kdy na území pobýval na základě víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, by jeho žádost nebyla podána v souladu s ust. § 69 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť zákon o pobytu cizinců by se na něj ve smyslu ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevztahoval. S poukazem na ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu žalobce namítal, že za žadatele o

udělení mezinárodní ochrany se cizinec považuje do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu, nikoli však již po dobu řízení o kasační stížnosti. Pokud měl žalobce uděleno vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, v té době již nespadal pod režim zákona o azylu, neboť nebyl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu. Za této situace se na žalobce nemohlo vztahovat ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, naopak se na něj již nevztahoval zákon o azylu a byl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalobce má za to, že žádost o povolení k trvalému pobytu podal plně v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. b) a § 69 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V den podání žádosti pobýval žalobce na území České republiky na základě platného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, čímž byla splněna podmínka oprávněnosti podání žádosti o povolení k trvalému pobytu přímo na území České republiky, a to u Ministerstva vnitra.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Ve vyjádření k žalobě žalovaný k žalobnímu bodu týkajícímu se zániku víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uvedl, že usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 27. 1. 2012, z čehož vyplývá, že žalobci zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dnem 27. 1. 2012. Dále bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 31. 1. 2012 do 13. 2. 2012. V případě žalobce tedy bylo zjištěno, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nepobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza a ani na základě výjezdního příkazu. Není tedy pravda, že by se žalovaný otázkou zániku víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ve smyslu ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu nezabýval.

[7] K žalobnímu bodu týkajícímu se posouzení, zda by se na žalobce vztahoval zákon o pobytu cizinců pro případ, že by na území v době žádosti pobýval na základě víza podle ust. § 78b zákona o azylu, se žalovaný nevyjádřil s tím, že se jedná o argumentaci správního orgánu prvního stupně.

[8] Žalovaný uzavřel, že žalobce prokazatelně nepobýval na území České republiky na základě žádného pobytového oprávnění a nebyl tak podle ust. § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žádost o vydání povolení podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl žalobce oprávněn podat pouze na zastupitelském úřadu.

[9] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení

předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[11] V projednávané věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že žalobce podal dne 27. 1. 2012 u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu, že žalobci bylo vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle ust. § 78b zákona o azylu s platností ode dne 21. 11. 2011 do 18. 5. 2012, a že dne 27. 1. 2012 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2012, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce podaná proti rozsudku Krajského soudu v Brně o žalobě proti rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Jádrem sporu mezi stranami představuje v předmětné věci otázka, k jakému okamžiku cizinci zaniká vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ve smyslu ust. § 78b zákona o azylu, resp. zda žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců splňoval podmínky ust. § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[13] Podle ust. § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak. Podle ust. § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, a) pobývá na území v rámci přechodného pobytu a je manželem nebo nezletilým dítětem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním právním předpise, b) pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, nebo c) pobývá na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud jeho spolupráce s orgánem činným v trestním řízení přispěla k prokázání trestného činu obchodování s lidmi nebo prokázání organizování.

[14] Podle ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu udělí ministerstvo vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území (dále jen "vízum za účelem strpění pobytu") na žádost cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení platnost víza za účelem strpění pobytu zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti nebo vycestováním z území.

[15] Správní orgán prvního stupně i žalovaný při svém rozhodování vycházeli z toho, že jelikož usnesení Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti nabylo právní moci dne 27. 1. 2012, žalobci téhož dne zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Žalobce proto v době podání žádosti (dne 27. 1. 2012) nepobýval na území na základě dlouhodobého víza, ani na základě jiného pobytového oprávnění. Správní orgány tento svůj právní názor nijak blíže nezdůvodnily. Žalobce oproti tomu zastává názor, že žalobci zanikla platnost víza až ke konci dne 27. 1. 2012, tedy že po celý den 27. 1. 2012 pobýval na území České republiky oprávněně na základě tohoto víza.

[16] S ohledem na znění ust. § 78b odst. 3 věty první zákona o azylu považuje soud pro určení okamžiku, kdy dochází k zániku platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, za rozhodující, v jakém okamžiku v rámci dne nabývá rozhodnutí soudu o kasační

stížnosti právní moci. Při hledání odpovědi na tuto otázku soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007-172, publikovaného pod č. 2328/2011 Sb. NSS, ve kterém se Nejvyšší správní soud podrobně určením okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí soudu zabýval.

[17] Usnesení o odmítnutí kasační stížnosti, stejně jako jiná usnesení či rozsudky soudu ve správním soudnictví, nabývá právní moci, pokud bylo doručeno účastníkům (§ 54 odst. 5, § 55 odst. 5 s. ř. s.). Jak uvedl ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud, „[z] formálního hlediska se právní mocí rozumí, že rozhodnutí nelze napadnout řádným oprávněným prostředkem; to ve správním soudnictví nepřichází v úvahu nikdy. Z hlediska materiálního znamená právní moc, že rozhodnutí je závazné (podle § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci). Výrokem pravomocného rozhodnutí může být deklarováno, zda tu právo nebo právní vztah je či není, popř. může být konstitutivně právo či povinnost založeno. Ve správním soudnictví závisí výrok soudu na typu žalobního řízení; tak např. může soud rozsudkem také uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, či naopak správnímu orgánu zakázat pokračování v porušování práva účastníka řízení.

Nabytí právní moci rozhodnutí tedy ve správním soudnictví závisí na jeho doručení účastníkům. Zákon však neurčuje, že rozhodnutí nabývá právní moci k přesnému okamžiku doručení; jeho zjišťování by také nebylo prakticky možné. Nabytí právní moci se tedy vztahuje k určitému dni jako celku. Pak ovšem vzniká otázka, ke kterému okamžiku účastník řízení vlastně nabývá práva, resp. vzniká mu povinnost. U výše uvedených příkladů správních žalob: kdy (zpravidla pod další sankcí) vzniká povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení, od kterého okamžiku je povinen zanechat určitého porušování práva.

S ohledem na to, že zákon neukládá zjistit přesný okamžik doručení v průběhu dne, nabízí se výklad, že právní moci nabývá rozhodnutí již k počátku dne jeho doručení (poslednímu z účastníků řízení). Tímto výkladem by však mohlo docházet k absurdním situacím, kdy např. rozsudek je doručen v odpoledních hodinách, jeho adresát však již několik hodin předtím byl nositelem (tedy po celý tento den) určitého rozsudkem založeného práva. Stejně tak pokud by se rozhodnutím stanovila určitá povinnost: jelikož by toto rozhodnutí bylo v právní moci (celým) dnem doručení, dozvěděl by se dotčený subjekt o již závazném a nezměnitelném stanovení povinnosti teprve po několika hodinách, kdy by již byl touto povinností vázán, popř. kdy by mu již nesvědčilo určité právo.

Tento pro adresáty rozhodnutí nejistý právní stav nelze „obejít“ ani pomocí teorie práva. Právní teorie se sice zabývá přesným určením okamžiku nabytí či pozbytí práva, ovšem pojednává o něm pouze u kategorie času, jako u jedné z právních událostí: jestliže běží lhůta k nabytí určitého práva, nabývá se tohoto práva počátkem posledního dne lhůty; jestliže má subjekt v této lhůtě práva naopak pozbyt (případně má pro něj nastat jiný nepříznivý následek, zhoršuje se postavení právního subjektu apod.), děje se tak ke konci posledního dne lhůty. Toto pravidlo upravoval již zákon č. 946/1811 Sb. z. s., občanský zákoník, výslovně v § 903 (v ustanovení o smlouvách): „Právo, jehož nabytí jest vázáno na určitý den, nabývá se počátkem tohoto dne. Právní následky nesplnění závazku nebo zmeškání nastanou teprve uplynutím posledního dne lhůty. Případně-li poslední den, určený k projevu nebo plnění na neděli nebo uznaný svátek, nastoupí na jeho místo, pokud není ustanoveno jinak, nejbližší

příští den všední.“ Také občanský zákoník z roku 1950 v § 85, který byl již zařazen do obecných ustanovení, stanovil, že: „Práva, jehož nabytí je vázáno na určitý den, nabývá se již počátkem tohoto dne. Právní následky prodlení nebo zmeškání nastanou teprve uplynutím posledního dne lhůty. Je-li však k projevu nebo k plnění určena anebo obvyklá jen určitá doba denní, lze takový projev učinit nebo plnění poskytnout včas jen v oné denní době.“ Toto pravidlo se vztahovalo vždy k běhu určité lhůty a je tak vykládáno dodnes (srov. § 601 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku: „Nabývá-li se právo nebo vzniká-li povinnost v určitý den, nabude se nebo vznikne počátkem toho dne; zaniká-li právo nebo povinnost v určitý den, zanikne koncem toho dne.“

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007-172, dále uvedl, že „[v] případě nabytí (či pozbytí) práva na základě soudního rozhodnutí však hovoříme o právní skutečnosti. Soudní rozhodnutí je veřejnoprávním jednáním, kterým se v případě konstitutivních rozhodnutí zakládají nebo ruší subjektivní hmotná práva či povinnosti (práva a povinnosti procesní povahy mohou vyplývat i z deklaratorních rozhodnutí, resp. mohou být předmětem samostatného procesního usnesení). Pravidla popsaná výše platná pro nabývání, změnu či zánik práv a povinností vlivem uplynutí lhůty, se neuplatní v případech, kdy právo vzniká či zaniká nabytím právní moci soudního rozhodnutí, neboť toto je vázáno na konkrétní den (nabytí právní moci). Ze všech uvedených okolností pro interpretaci § 54 odst. 5 s. ř. s. vyplývá jednoznačný závěr. Slova zákona „rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci“ je nutno vyložit tak, že doručení rozhodnutí účastníkům řízení (u usnesení je nutno přihlídnout ke zvláštnostem stanoveným v § 55 s. ř. s.) je předpokladem nabytí právní moci, nikoli však jeho přesným časovým určením (závaznosti, potažmo mnohdy i vykonatelnosti). Z hlediska právní jistoty subjektů, pro které je dotčené rozhodnutí závazné, je však přesto nutno určit přesný okamžik nabytí právní moci zcela jednoznačně. Jelikož tak nelze učinit stanovením okamžiku doručení rozhodnutí, je s ohledem na výše uvedený výklad možno spolehlivě dovodit, že právní moci nabývá rozhodnutí teprve uplynutím posledního okamžiku dne, v němž bylo doručeno. Pouze tak se lze vyhnout shora popsáním absurdním situacím, kdy by docházelo ke vzniku či zániku práv a povinností zpětně, a to aniž by o nich dotčený subjekt vůbec věděl. Výkladem, že rozhodnutí nabývá právní moci až ke konci dne doručení, lze jednoznačně určit, odkdy právo či povinnost vzniká či zaniká.“

[19] Použitím uvedeného výkladu, se kterým se soud zcela ztotožnil, lze v nyní projednávané věci dospět k závěru, že usnesení soudu o odmítnutí kasační stížnosti nabylo právní moci posledním okamžikem dne, kdy bylo usnesení soudu doručeno, teprve tímto okamžikem se stalo závazným a nezměnitelným, resp. nezvratitelným. Ze stejných důvodů potom teprve posledním okamžikem dne rozhodnutí soudu o kasační stížnosti bylo způsobilé vyvolat právní následek vyplývající z ust. § 78b odst. 3 zákona o azylu, tedy zánik platnosti víza za účelem strpění pobytu, který nastává „dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti“. Jiné výklady by totiž mohly vést k absurdním situacím, kdy by rozhodnutí soudu vyvolávalo právní účinky dříve, než by bylo účastníkovi doručeno.

[20] Za daných okolností soud musel přisvědčit žalobci, že právní názor, ze kterého vycházely správní orgány obou stupňů, je nesprávný. Usnesení Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce nabylo právní moci teprve posledním okamžikem dne 27. 1. 2012 a teprve tímto okamžikem současně došlo k zániku platnosti víza za účelem strpění pobytu ve smyslu ust. § 78b odst. 3 zákona o azylu. Pokud žalobce podal žádost o povolení k trvalému

pobytu v průběhu dne 27. 1. 2012, učinil tak zjevně dříve, než mu platnost předmětného víza zanikla. Žádost o povolení k trvalému pobytu tedy žalobce podal v době, kdy pobýval na území na základě uděleného víza za účelem strpění pobytu.

[21] Ohledně námitek žalobce týkajících se názoru správního orgánu prvního stupně, že na cizince pobývající na území na základě víza za účelem strpění pobytu se nevztahuje zákon o pobytu cizinců, zdejší soud uvádí, že k této otázce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil a neučinil tak ani v řízení o žalobě. V průběhu dalšího řízení se tak touto otázkou bude muset žalovaný, v souvislosti s posuzováním zákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a tedy i rozhodnutí svého) rovněž zabývat, a to v rámci výkladu příslušné právní úpravy v relevantním znění. Soud přitom upozorňuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 4 As 22/2009-44, dostupném na www.nssoud.cz, a v rozsudku téhož soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 7 As 96/2010-76, publikovaném pod č. 2468/2012 Sb. NSS.

[22] Krajský soud tak uzavírá, že žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu pobýval na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, resp. nebylo prokázáno, že by tyto podmínky splněny nebyly. Správní orgány proto postupovaly v rozporu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců bez dalšího zastavily s argumentací, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky nepobýval na základě daného typu dlouhodobého víza, potažmo že jeho pobyt na území České republiky v době podání předmětné žádosti nebyl oprávněný.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[25] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3 \text{ 100 Kč}$ a $2 \times 300 \text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6.800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1.428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní

poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11.228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 7. 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu